

Soseda odide, materine misli pa pohité v daljavo na Tirolsko, kjer biva njen Peter. O, mati, ko bi ti vedela, kaj tvoj Peter dela, od žalosti bi se razjokala ... (Dalje.)

Pomladni vihar v gozdu.

V zgodnjem jutru že je sijalo solnce toplo kakor v poletnih dneh. Ni bilo čuti ni sapice. Gori na modrem nebu so se zbirali beli oblaki, se razpuščali in zopet strinjali na drugem mestu. Težak in soparen je bil ta vzduh.

K poldnevu je zasijalo solnce še topleje. Zdajinzdaj ga je zastrla senca meglic, a le za kratek hip. Jadrno so hitele dalje in se priklopile drugim. Vrhovi drevja so šumeli. Pihal je hladilen vetrič, donašajoč s seboj vonj cvetja. Vedno temneje so se strinjali na nebu oblaki, močnejše in močnejše so šumeli vrhovi listovcev v rastočem pišu. Stemnilo se je. Veter je neusmiljeno lomil suhe vejice in mlade lističe ter jih v vrtincu raznašal okrog. Padale so prve deževne kaplje na listje vrhov, ki jim je še zabranjalo dostop do tal. A tam zunaj na prostem robu gozda ni bilo več odpora vodenemu curku. Gosto je padal naliv izza bežečega oblaka — in vendar s svetlobnim svitom. Od nekje izpod goste megle se je utihotapil solnčni žarek in tvoril v deževnem ozračju bleščeči trak, kakor da bi se bile v hipu strnile padajoče kapljice v same bisere.

Vedno bolj je deževalo. Slaboten svit je naposled posijal in iz daljave se je začulo grmenje. V šumečem jadikovanju, pred uničujočim viharjem je otožno šustel gozd. Blíže in blíže je prihajal grom. Zabliskalo se je, zasvetilo, sledil je ognjen trak. Udarila je strela v gozd. Rumen ko zlato klasje se je hipoma vzdignil plamen gorečega drevesa v temno deževno ozračje, se udušil v dimu in ugašal v padajočih deževnih curkih, še preden je utihnil gromovni odmev za gorami.

Blisk je sledil blisku. Grom in njega odmev se je čul kakor rjojenje dveh levov, ki si odgovarjata v boju vetrov. A pojemal je in se oddaljeval. Le dež je padal uro za uro. Postajalo je zopet svetleje, kakor da se dani k jutru. Zašumelo je iznova v ozračju, zašustelo je v lesovju in na tleh, — vse je pobelila toča v plesu vrtinca, tako močno padajoč, da je bilo celo pre-slišati oddaljajoči se grom. Naposled je toča prenehala ...

Nastopal je večer, hladen, poživljajoč večer. Nad gorami so se vzpenjali oblaki liki obzidju. In zemlja: Izgledala je kot bahava pomlad, ki si je nadela zimsko odejo. Med točo po tleh pa — zeleno, neusmiljeno zbito listje bukovcev, ki jim je vihar opustošil zelenje vrhov.

Blede meglice so se vzdigale iz gozda, plule nad njim, kakor bi bilo v njega osrčju sto pogorišč skritih, ki se izdajajo v dvigajočem se dimu meglic. — Iz gora so prižuboreli virčki, potočki. Hlastno jih je vsrkavalo

gozdno mahovje. In ob bregu so se jim klanjale zlatice, toneč zlate glavice v brze valčke.

Na nebu je oživelu temno oblačje in se prtilo, delilo. Tam na zahodu je našlo zahajajoče solnce še malo poti, da je pozdravilo zadnjič pred zatonom žareče gorske vrhove nebatičnih velikanov. Nad oblaki je plul škrlaten svit kakor odsev požara. Med razdaljo bežečih meglâ in oblakov je tuintam pokukalo modro jasno nebo, a le za hip. Iznova so ga zastrle meglice. — Oblaki so zastirali blede mesečino. Vedno tanjše so postajale bežeče meglene plasti, vedno svetlejši robovi oblakov, vedno večji razdor med njimi, in naposled je vzplavala vsa lunina plošča na jasneči se nebni modrini.

Zavladala je nočna tišina. Niti dih ni zavel v hladnem ozračju. Nič ni motilo sanjave tišine. Iz za grmičevja je priletela kresnica, se zibala nekaj časa in naposled odletela v notranjost gozda. Sence drevja so rastle in se vzdigale v svetlo mesečno noč. Tam zadaj za temnim lesovjem pa so mirno sanjale v modrosivo tančico odete gore. Ves čar tihe mesečne pomladne noči, jasnečega se neba in naokrog sanjav dih...

Fr. Zupančič.

Lepota stvarstva.

Cetveronožci so bili določeni, naj oživljajo zemljo. Vsi ustvarjeni po istem načrtu, vendar tisoč in tisoč različnih vrst: plavutonožci, plezalci, podlasice, gazele itd.

Kaj pa v zraku? Ali naj bi bila ista vrsta tudi za zračne letalce? Isti razvoj?

V redkem ozračju je težko pluti. Drobna stvarca bi morda mogla. Miška, poizkusi ti! A treba ti je nečesa, da veslaš v zraku; na desno in na levo stran seveda, sicer bi ne bilo ravnotežja. Toda kaj in kako? Dve veliki, široki jadri na hrbtiček? Nemogoče! Trebalo bi močnih opornih vezi za razpetev, močnih mišic za premikanje, gibanje. Ladjica za rezanje zraka bi bila, z vsem tem opremljena, vendar pretežka.

Toda, čemu treba živalci v zraku četvero nožic? Potratnost! Poslužimo se mrežice, razpnemo ji jo enostavno od vratu iz ramen do prstov sprednjih nožic: to bi bila letalna mrenica, nožice same so pa oporne vezi in mišice ima miška itak že tu. Bo!

A neumnost vendar! Ne gre še! Letalna mrenica je premajhna, mnogo premajhna. No, pa podaljšajmo prste; pet-, šestkrat daljše. Sedaj razpnemo mrežico od prsta do prsta dalje, jo raztegnemo od podaljšanih prstov sprednjih do zadnjih nožic in od tam še do repka — to bode služilo!

Res, gre! Toda...